

Τὸ πολὺ γραφικὸ Ναῦδριο πρὸς τιμὴν τοῦ Ἁγίου Ἰωσήφ Μνήστορος, στὴν βόρεια Σουηδία καὶ ἡ κατανυκτικὴ ἱστορία του

Μάριο Μάρτιν (Marjo Marthin)

Οσεβαστὸς καὶ ἀγαπητὸς μας ἐν Χριστῷ Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος στὴν Σουηδία, ὁ Ἐπίσκοπος Ἰωάννης, ὡς νεαρὸς φοιτητῆς, τῶν 16-17 ἐτῶν, εἶχε μία πολὺ ἰδιαίτερη ἐμπειρία στὴν πόλι Hertogenbosch στὴν Ὀλλανδία. Ὁ νεαρὸς Ἰωάννης πῆγε στὴν πόλι αὐτὴ γιὰ νὰ σπουδάσῃ. Γιὰ μερικὲς ἡμέρες προσπαθοῦσε ἀνεπιτυχῶς νὰ βρῆ κατάλυμα. Τότε, τοῦ παρουσιάσθηκε ἕνας ἄνδρας καὶ τοῦ εἶπε τὴν ἀκριβῆ διεύθυνσι, ὅπου θὰ ἔβρισκε μέρος γιὰ νὰ μείνῃ.

Μερικοὺς μῆνες ἀργότερα, τὸ νεαρὸ ἀγόρι εἶδε μία Εἰκόνα. Ἐκπληκτος καὶ μὲ βεβαιότητα ἀνεγνώρισε τὸν ἄνδρα ποὺ εἶχε συναντήσῃ. Συνειδητοποίησε τότε μὲ δέος, ὅτι ἦταν ὁ ἴδιος ὁ Ἅγιος Ἰωσήφ ὁ Μνήστωρ, ὁ ὁποῖος εἶχε σωματικῶς παρουσιάσθῃ, γιὰ νὰ βοηθήσῃ τὸν ἄστεγο νέο.

Ὁ Ἐπίσκοπος Ἰωάννης μοῦ ἔχει ἐκμυστηρευθῆ ὅλες τὶς λεπτομέρειες αὐτοῦ τοῦ ἐκπληκτικοῦ περιστατικοῦ, ἀλλὰ καὶ περισσότερες ἐμπειρίες του ἀπὸ τὶς συναντήσεις μὲ τὸν Ἅγιο καὶ χαιρετισμοὺς ἀπὸ Αὐτόν, κάτι ποὺ θὰ ἀποκαλύψω μία ἄλλη φορά.

Τὸ 2006 εἶχα τὸ ὑπέροχο προνόμιο νὰ ἀκολουθήσω τὸν Θεοφιλέστατο Ἰωάννη στὴν Ὀλλανδία, στὴν ἴδια πόλι καὶ στὸ ἴδιο ἀκριβῶς μέρος, ὅπου εἶχε τὴν πρώτη του συνάντησι μὲ τὸν Ἅγιο Ἰωσήφ. Ἀργότερα, τὸν ἐρώτησα ἂν εἶχε οἰκοδομήσῃ ἕνα Ἐκκλησάκι γιὰ νὰ προσ-

κυνή και εύχαριστή τὸν Ἅγιο γιὰ τὴν ἀπροσδόκητη βοήθειά του. Ἄλλὰ ὁ Ἐπίσκοπος Ἰωάννης δὲν εἶχε τὴν δυνατότητα νὰ τὸ κάνει. Τότε τοῦ εἶπα: «Θὰ τὸ κάνουμε ἐγὼ καὶ ὁ σύζυγός μου».

* * *

Ἀρχικά, μὲ τὸν συζυγό μου σχεδιάζαμε νὰ ἀνεγείρουμε ἓνα ἀπλὸ Προσκυνητᾶρι στὸν κῆπο τῆς πρώτης μας οἰκίας. Ἄλλὰ ποτὲ δὲν τὰ καταφέραμε. Ἔπειτα ἀπὸ δύο ἔτη, μετὰ ἀπὸ διάφορα συμπτώματα, ἀντιληφθήκαμε ὅτι εἶχα ὑπερευαισθησία στὴν ραδιενέργεια κάθε ἀσύρματου ἐπικοινωνιακοῦ μέσου: μεταδότες, κινητὰ τηλέφωνα κ.ἄ. Ἔτσι, προσωπικὰ δὲν «χωροῦσα» πιά στὴν σύγχρονη κοινωνία μας. Ἔπρεπε νὰ «δραπετεύσω» στὴν ἐρημία. Ὁ ἀγαπητός μου σύζυγος ἦταν πρόθυμος νὰ ἀλλάξει ὀλόκληρη τὴν ζωὴ του γιὰ νὰ μὲ συντροφεύσει σὲ μία ἀπλούστερη ζωὴ. Μετὰ τὴν πρώτη περίοδο τοῦ πανικοῦ καὶ τῆς ἀπροθυμίας μου νὰ ἀποδεχθῶ τὴν ἀσυνήτιστη αὐτὴ διάγνωση, τελικὰ, χάριτι Θεοῦ, τὸ ἀποδέχθηκα ὀλόψυχα, ὡς τὴν ὁδὸ μου, ὡς τὸ μέσον γιὰ τὸν Οὐράνιο Πατέρα μας, γιὰ νὰ μοῦ δείξει ἓναν τρόπο νὰ «ἀποσυρθῶ ἀπὸ τὸν κόσμο».

Ταξιδέψαμε πάνω ἀπὸ 30.000 χιλιόμετρα καὶ ἀναζητούσαμε ἓνα ἀγρόκτημα μακριὰ ἀπὸ ραδιενέργεια.

Προσευχηθήκαμε φυσικὰ στὸν Κύριο μας Ἰησοῦ Χριστὸ νὰ μᾶς βοηθήσει. Προσευχηθήκαμε ἐπίσης στὸν Ἅγιο Ἰωσήφ νὰ μᾶς ὀδηγήσει νὰ βροῦμε τὸν κατάλληλο τόπο. Αὐτόν, ποὺ ὀδήγησε τὴν Πανα-

γία μας σ' ἓνα καταφύγιο σὲ ἄσημη περιοχή, ὅπως ἦταν ἡ Βηθλεέμ, καὶ ἀργότερα σ' ἓναν τόπο στὴν Αἴγυπτο γιὰ νὰ ἐπιζήσει μὲ τὸ Θεῖο Βρέφος. Αὐτόν, ποὺ ἐπίσης βοήθησε καὶ τὸν ἰδικό μας Ἐπίσκοπο στὴν Σουηδία. Ἔχουμε τὴν πεποίθησι, ὅτι ὁ Ἅγιος Ἰωσήφ γνωρί-

ζει καλά «να βρίσκη τὸ κατάλληλο μέρος» γιὰ ὅσους προστατεύει. Ἔτσι, προσευχηθήκαμε νὰ ἀξιωθοῦμε νὰ συμπεριληφθοῦμε στὴν *ὁμάδα αὐτῆ τῶν προστατευομένων του*.

Ἐπίσης, προσευχηθήκαμε στὸν Ἅγιο Φανούριο καὶ τοῦ ζητήσαμε νὰ μᾶς βρῆ τὸν κατάλληλο τόπο καὶ τοῦ προσφέραμε δύο φορὲς «φανουρόπιττα» στὴν Ἐκκλησία.

Τελικά, βρήκαμε τὸ ἀγρόκτημα μὲ τὴν ὁμορφὴ μικρὴ κοιλάδα του, περίπου 140 χλμ. βόρεια τῆς Οὐσάλης. Στὰ τέλη Ἀπριλίου τοῦ 2010 μετακομίσαμε ἐκεῖ. Ἐπιθυμούσαμε, ὅσο τὸ δυνατόν πιὸ σύντομα, νὰ ἀρχίσουμε τὴν ἀνοικοδόμησι τοῦ Ναῖσκου, γιὰ νὰ προσκυνοῦμε καὶ νὰ εὐχαριστοῦμε τὸν Ἅγιο Ἰωσήφ γιὰ τὴν καθοδήγησι καὶ τὴν προστασία τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου μὲ τὸ Θεῖο Βρέφος, γιὰ τὴν λεπτομερῆ καὶ πλήρη καθοδήγησι τοῦ Ἐπισκόπου μας Ἰωάννου καὶ βεβαίως τώρα σ' ἐμᾶς. Διότι, μὲ τὸ νὰ μᾶς φανερώσῃ τὸν ὁμορφὸ αὐτὸ τόπο γιὰ νὰ ζήσουμε, μὲ βοήθησε νὰ καλυτερεύσω ἀντὶ νὰ χειροτερεύσω, πονώντας καὶ ἔχοντας καὶ ἄλλα σωματικὰ προβλήματα, μὲ τὸ νὰ ζῶ στὸν «πολιτισμό».

Φυσικὰ ζητήσαμε τὴν εὐλογία τοῦ ἀγαπητοῦ μας Ἐπισκόπου Ἰωάννου γιὰ τὸ σχέδιο ἀνοικοδομήσεως. Ἐκεῖνος μὲ χαρὰ μᾶς ἔδωσε τὴν εὐχή του, ἀλλὰ ἦταν ἤδη πολὺ ἀδύναμος, γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ ἔλθῃ νὰ ἐπισκεφθῆ καὶ νὰ εὐλογήσῃ τὸν τόπο.

* * *

Τὸ καλοκαίρι τοῦ 2011, εὐλογηθήκαμε πλουσίως μὲ τὴν ἐπίσκεψι μᾶς ὁμάδος πιστῶν ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, τῆς ὁποίας ἠγεῖτο ὁ Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Κυπριανός. Τότε, ὁ Θεοφιλέστατος μᾶς ὑποσχέθηκε, ὅτι ἐὰν τὸν ἐνημερώναμε γιὰ τὰ σχέδια, ξεκινώντας τὴν ἀνοικοδόμησι τοῦ Ναῖσκου τὸ ἐπόμενο ἔτος, θὰ ἐρχόταν ξανὰ γιὰ νὰ εὐλογήσῃ τὰ θεμέλια καὶ τὴν διαδικασίαν κατασκευῆς.

Πόσο εὐτυχεῖς ἦμασταν ἀκούγοντάς το! Ξεκινήσαμε ἀμέσως τὰ σχέδια. Κατὰ τὴν διάρκεια τοῦ χειμῶνος, στέλναμε σχέδια καὶ ἀπαντούσαμε σὲ μερικὲς ἐρωτήσεις γιὰ διάφορα πράγματα, τὰ ὁποῖα ὁ

Θεοφιλέστατος ἤθελε νὰ μάθη.

Καὶ τελικά, ἡ πολυπόθητος ἡμέρα ἔφθασε τὸν Ἰούνιο τοῦ 2012, ὅταν ὁ Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Κυπριανὸς ἦλθε πάλι μὲ μία ομάδα πιστῶν ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα.

Αὐξάνοντας τὴν ἤδη «ξέχειλη» χαρὰ μας γιὰ τὴν εὐλογία τῆς ἐπισκέψεως τους, ὁ Θεοφιλέστατος ἔφερε δῶρα ἀνεκτιμήτου ἀξίας. Κατὰ τὴν διάρκεια μιᾶς ὡραίας τελετῆς, τοποθέτησε τέσσερις λίθους στὰ θεμέλια τοῦ μελλοντικοῦ Ναῖσκου. Καὶ τί λίθους! Ἀνατολικά, κάτω ἀπὸ τὸ μελλοντικὸ Ἱερό, τοποθέτησε μία μικρὴ πέτρα ἀπὸ τὸν Γολγοθᾶ· νότια, ἓνα μικρὸ βότσαλο ἀπὸ τὴν ὄχθη τῆς λίμνης Τιβεριάδος· δυτικά, ὅπου θὰ τοποθετηθῆ ἡ μελλοντικὴ θύρα εἰσόδου, ἓνα κομματάκι βράχου ἀπὸ τὸ Ὅρος Σινᾶ –ἀπὸ τὴν Καιομένη καὶ μὴ Φλεγόμενη Βάτο! Καὶ βόρεια, τοποθέτησε μία πετροῦλα ἀπὸ τὸ Σαραντάριο Ὅρος.

Τὶ λίθους... Τὶ δῶρα! Ἀπίστευτες εὐλογίες!... Τὴν ἴδια ἀκριβῶς ἡμέρα ποὺ ἀνεχώρησαν, ξεκινήσαμε τὶς ἐργασίες ἀνοικοδομήσεως...

